

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. Варна, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мая В. Нанкинска

Членове: Трайчо Г. Атанасов
Ерна Якова-Павлова

при участието на секретаря Нели Ст. Йовчева
в присъствието на прокурора Окръжна прокуратура - Варна Зл. Ат. Зл.
като разгледа докладваното от Мая В. Нанкинска Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20223100600096 по описа за 2022 година

Съдебното производство по делото е по реда на чл.330 и сл. от НПК и е образувано по жалба на ЯНК. ИВ. ЯНК. против присъда на ВРС, XXXVII състав, постановена на 12.11.2021 год. по НОХД № 4564/2021 год.

С атакувания съдебен акт подс.Я. е признат за виновен в извършването на престъпление, наказуемо по чл.354а, ал.3 НК, като му е наложено наказание „лишаване от свобода” за срок от 8 месеца при първоначален строг режим.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на атакувания съдебен акт като се твърди, че при правилно установена фактическа обстановка е направен неправилен краен извод за квалификацията на деянието. Твърди се, че правилната квалификация е по чл.353а, ал.5, вр.ал.3 НК тъй като деянието представлява маловажен случай.

Представителят на ВОП излага доводи за неоснователност на въззивната жалба и прави искане атакувания съдебен акт да бъде потвърден като законосъобразен.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и въз основа императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на

постановеният акт по отношение законосъобразността, обосноваността и справедливостта му, съобразно изискванията на чл.313 и чл.314, ал.1 от НПК намира за установено следното:

Производството по делото е протекло по реда на Глава 27 НПК доколкото от страна на подсъдимия е направено искане за разглеждане на производството по този ред, като той е признал всички факти, описани в обвинителния акт и е поискал да не се събират доказателства.

От събраните по делото доказателства безспорна се установява следното:

Свидетелите П. М. и Д. ДР. работели като полицейски служители при І РУ ОД МВР-Варна. На 26.10.2021 год. в 19.00 часа застъпили като патрул до 08.00 часа на следващия ден Около 03.20 часа на 27.10.2021г. при обход на обслужвания район на ул. „Отец Паисий“ № 10 забелязали съмнително лице. Това бил подс.Я.Я.. Полицейските служители поискали документите му и го запитали дали има в себе си наркотични вещества, при което Я. отговорил положително и от джоба на панталона си извадил найлоново пликче със суха тревна маса, за която обяснил, че е марихуана и изразил готовност да я предаде доброволно, което впоследствие било сторено и обективизирано в протокол за доброволно предаване

Вида на наркотичното вещество се установява от назначената по делото експертиза, на която били представени изетите веществени доказателства. От заключението ѝ се установява също така, че наркотичното вещество представлява марихуана с общо тегло 0.98 гр, със съдържание на активно действащ компонент тетраhydroканабинол 13.75 процента и на стойност 5.88 лв., като паричната стойност на инкриминираните вещи се установява от изготвения по делото протокол за оценка.

Като съобрази горната фактическа обстановка, настоящият състав на съда намира, че първоинстанционният съд е установил правилно фактическата обстановка по делото. Преценил е, че от събраните доказателства може да направи категоричен извод, че именно подсъдимият е осъществил вмененото му деяние.

Тези изводи напълно се споделят и от настоящата инстанция.

При постановяване на съдебния акт първоинстанционният съд е обсъдил всички доказателства, събрани на досъдебното производство, в това число и направените самопризнания и подробните обяснения за извършеното престъпление. Тези самопризнания се подкрепят от всички събрани по делото

доказателства, поради което извода на ВРС за виновното извършване на престъплението от страна на подсъдимия е законосъобразен и обоснован.

Настоящият състав на съда споделя изводите на ВРС относно квалификацията на извършеното престъпление по чл.354а, ал.3 НК поради следните съображения:

Маловажността на случая се определя от няколко различни фактора - начина на извършване на престъплението, личността на подсъдимия, вредните последици и т.н. В практиката не са налице абсолютни критерии за квалифициране на едно деяние като маловажно, а това следва да се преценява във всеки конкретен случай, като се вземат предвид всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства.

В случая смекчаващи отговорността обстоятелства са декларираното съжаление за извършеното на ДП, младата възраст на лицето. Отчете ни са и отегчаващите отговорността обстоятелства, а именно предходната съдимост, която никак не е за пренебрегване, предвид обстоятелството, че се касае за 11 различни осъждания, като част от тях са за същото по вид престъпление.

Правилно първоинстанционния съд е приел, че настоящото деяние разкрива сравнително ниска степен на обществена опасност в сравнение с престъпленията от същия вид. Но много подробно е мотивирано обстоятелството защо не се приема, че квалификацията на деянието трябва да е за маловажен случай. Не е достатъчно да се прецени единствено количеството на наркотичното вещество, но от съществено значение е и личността на извършителя.

Видно от приложеното по делото свидетелство за съдимост Я. е извършил 11 различни престъпления, основно срещу собствеността на гражданите, но има и такива за притежание на наркотични вещества. Налагани са му различни по вид наказания- глоби, лишаване от свобода –условно и ефективно и реално нито едно от тези наказания не е осъществило цените на специалната превенция. Последното си наказание Я. е изтърпял на 12.07.2021г. и само три месеца по-късно извършва ново престъпление.

При тези обстоятелства не може да се приеме, че извършителят е с ниска степен на обществена опасност, за да се приеме, че е налице по-лека квалификация на деянието.

Първоинстанционният съд е направил преценка на субективното отношение на дееца към деянието и неговите общественоопасни последици,

въз основа на фактите от обективна страна, отчетел е, че подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и пряко е целял тяхното настъпване. При тези данни за личността на извършителя и за обективните характеристики на деянието му определят квалификацията по чл. 354а, ал.3 от НК, а не по ал.5, каквото е искането на защитата.

Съобразявайки се със изложеното до момента въззивният състав намира, че не може да изведе извода, че престъплението поради явната незначителност на обществената си опасност не покрива изискванията за наличие на определена заплаха за обществото, за да не се постави в действие наказателната репресия. Нито пък липсват каквито и да било вредни последици за обществото. При тези обстоятелства извършеното от него не може да се определи като покриващо критериите на ал.5 на чл.354а НК. Отделно от изложеното не може да се приеме, че и личността на обвиняемият е с ниска степен на обществена опасност. Реално по делото липсват доказателства, от които да се направи подобен извод, дори съществуващите са в обратна посока. Следва да бъде отчетено и обстоятелството, че обвиняемият дори не си е направил труда да се яви в с.з. пред въззивния съд. Макар и явяването му да не е задължително, то поведението му говори за неговото отношение към стореното от него и осъществената от държавата наказателна репресия

Като съобрази всичко изложено до момента настоящият състав на съда намира възраженията на защитата за неоснователни, поради което и същите следва да бъдат оставени без уважение.

При определяне на наказанието първоинстанционния съд е преценил какви са смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства и е наложил наказание към минималния размер, предвиден в разпоредбата на закона, което се явява справедливо и единственото възможно, с оглед извършеното деяние и целите на НК за превъзпитание на дееца и превенцията по отношение на обществото.

При извършената служебна проверка въззивният съд не констатира нарушения, допуснати от първоинстанционния съд, които могат да доведат до отмяна на атакуваният съдебен акт.

По изложените съображения съставът на Окръжния съд като въззивна инстанция и на осн.чл.338 НПК

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда на Варненския районен съд, XXXVII състав,
постановена на 12.11.2021 год. по НОХД № 4564/2021 год.

Решението не подлежи на касационна проверка на осн.чл.346 НПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____